

הסיפור שלי

סיפור מעורר השראה
לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה
וילדיהם: יהושע וזוגתו דינה גוטמן, שירה,
אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו אייזנברג

רחוק שהוא קרוב

הרב שמואל חפר

את הניתוח. המכתב השני היה מיועד עבור פלדי, ותוכנו היה: ידוע שהאדם מורכב מגוף ונפש, וכשם שלגוף יש דרישות משלו, כך גם לנפש דרישות משלה. והיות ששנים רבות לא הניח תפילין, נותן הדבר את אותותיו. הרבי הציע שיקבל על עצמו להניח תפילין, והקב"ה יהיה בעזרו.

בעקבות מכתב זה הוא באמת קיבל על עצמו לשוב להניח תפילין, ובהמשך הפך ליהודי ירא שמים מקפיד על קלה כבחמורה, וגם נהיה יהודי חסידי מקושר לרבי. כשהוקם בהנחיית הרבי "הוועד למען שלימות העם" שהוביל את המאבק לטובת תיקון חוק "מיהו יהודי", עמד הוא בראש הוועד ופעל במרץ וללא לאות. פעם קרא לו הרבי באמצע התוועדות לעלות לבימה לשאת דברים בפני הציבור בנושא מיהו יהודי.

בגלל פציעתו הוא היה הולך עם מקל, אך כשעבר לקבל מידי הרבי "כוס של ברכה" במוצאי שמחת תורה תשכ"ט (1968), הרבי אמר לו שישליך את המקל. הוא היסס, והרב זלמן אמר לו בוטמן שבעצמו הלך עם מקל: "טיפש! הלוואי היה הרבי אומר לי את זה!" כשראו שהוא עדיין מהסס, חטף מישהו ממנו את המקל, ולמרבה הפלא הרב פלדי החל ללכת אחריו כדי לקחת חזרה את המקל. . . מאז לא נזקק עוד למקל ההליכה! מקרה נוסף אירע עם מכרה שלנו שהכרנו עוד מהונגריה. לאותה אישה הייתה בת שבתחילת גיל ההתבגרות החלה להתפתח אצלה באופן פתאומי גיבנת. הרופאים ייעצו לנתח והיא פנתה אלי וביקשה שאכתוב לרבי ואבקש את ברכתו. גם הפעם הסתייגתי מהעניין. ידעתי שאנשים נוטים לקבל את תשובת הרבי רק כשהדברים נוחים להם, ולכן התניתי גם אתה שאכתוב רק אם היא מתחייבת לקבל את מה שהרבי יגיד. היא קיבלה על עצמה, וכתבתי לרבי.

צירפתי למכתב גם צילומים וחוות דעת מרופאים אורתופדים, ותשובת הרבי הייתה שתחגור חגורה מיוחדת. כשסיפרתי זאת לאימא, היא התאכזבה מאוד ופרצה בצחוק מריר: הלא את זה עושים בתחילת הדרך, כשהתופעה רק מתחילה, אבל במקרה שלה זה כבר מצב מתקדם, וכל הרופאים אומרים שזה לא יעזור.

«



כמה פעמים פנו אלי אנשים שאכתוב בעבורם לרבי. מקרה אחד היה בסביבות שנת תשכ"ז (1967) עם הרב חיים יהודה פלדי, שהופנה אלי בגלל המוצא המשותף שלנו מהונגריה. לפני מלחמת העולם השנייה הוא למד בפרשבורג בישיבת החת"ם סופר, אולם בעקבות מאורעות המלחמה הוא התרחק מחיי תורה ומצוות. הוא נפגע קשה בגפיים בתאונת דרכים, וביקש שאשאל את הרבי האם כדאי שיבוא לארה"ב לעבור ניתוח נוסף שעשוי אולי לשפר את מצבו.

אז לא הכרתי אותו עדיין, וקצת הסתייגתי מכל העניין. הסברתי לו שאני אוהב לבשר לרבי בשורות טובות ומשמחות, ולא להיות "חסיד של צרות". הצבתי לו תנאי: אכתוב לרבי רק אם תתחייב שכל מה שהרבי יענה אתה תעשה. הוא הסכים.

שלחתי לרבי מכתב בצירוף צילומי הרנטגן שלו, והתשובה של הרבי בוששה להגיע. הוא היה מתקשר לעתים קרובות לברר האם יש תשובה, והעיכוב גרם לו עצבנות ואכזבה. בסופו של דבר קיבלתי מעטפה ובה שני מכתבים: האחד מיועד עבורי, ובו הסביר הרבי שהעיכוב בתשובה נבע מכך שהפנה את הצילומים למומחה לאורתופדיה, שהמליץ בסופו של דבר שלא לעשות

הזכרתי לה שיש בינינו הסכם, ואמרתי לה: הלא מה שאת יודעת גם הרבי יודע, והיא קיבלה.

כשהייתי אצל הרבי ביחידות כעבור כשנתיים, שאל אותי הרבי לפתע בסיום היחידות: מה עם חיה? לא ידעתי למי הרבי מתכוון. והרבי שאל, "הלא אתה כתבת לכאן?!". עד שנזכרתי במה המדובר. באותו רגע חשתי בושה גדולה; הרבי, שקיבל בינתיים עשרות אלפי מכתבים, זכר, ואילו אני שביקשתי על אותה ילדה, לא זכרתי את המקרה.

הודיתי בפני הרבי שאיני יודע מה קרה אתה לבסוף. הרבי אמר שהוא משער שהאימא התאכזבה מהתשובה, אך הוא נימק מדוע שלל את הניתוח - מאחר שהילדה צעירה וגם אם יסירו חוליה בניתוח, תופעת העקמימות עלולה להימשך ואף להחריף דווקא בגלל קיצור חוט השדרה. כשחזרתי ארצה, מיהרתי לברר מה שלום חיה, והתברר שאכן עצת הרבי עזרה, הבעיה חלפה לגמרי והיא הייתה בריאה לחלוטין.

בשנת תשכ"ח (1967) נסעתי לרבי לפורים. לתשרי, חודש החגים, היה לי קשה לנסוע באותן שנים כי הייתי טרוד סביב פתיחת שנת הלימודים במכללת בית רבקה, אך באמצע השנה היה נוח יותר לנסוע.

הגעתי יומיים לפני פורים, ומזכירו של הרבי, הרב חדקוב, קרא לי והורה לי לנסוע למיניאפוליס אל הרב משה פלר, שליח הרבי למדינת מינסוטה, ולהצטרף אליו בליל פורים לנסיעה לעיר איימס במדינת אייווה הסמוכה. "תקרא שם את המגילה בפני קבוצת יהודים בבית פרטי, ואחר כך תחזור לניו יורק".

עשיתי כפי שהתבקשתי. נסעתי עם הרב פלר לעיר איימס, שהייתה ממוקמת באזור החקלאי במערב התיכון של אמריקה. באותן שנים המקום לא נחשב למפותח במיוחד, אף שמאז כבר התפתח. הגענו לביתו של יהודי מבוגר, שהיגר מרוסיה והצליח מאוד בעסקיו ונהיה יהודי אמיד, ולעת זקנותו הוא נהיה בעל תשובה ושב לשמור שבת ולהניח תפילין. בביתו התאספו כל יהודי האזור לשמוע קריאת מגילה. אני קראתי מתוך המגילה בעברית, והרב פלר תרגם והסביר את הדברים באנגלית.

הגיעו לשם כארבעים או חמישים איש, ומעניין שהיו שם ביניהם גם שני זוגות ישראלים - ליתר דיוק, שני ישראלים עם בחורות גויות. אחד הגברים אמר לי, "שמע הן אמנם לא יהודיות. . . אבל שתיהן מאוד מתעניינות ביהדות". שאלתי אותו, "האם הן מתעניינות ביהדות, או ביהודים?"

בהמשך התברר לי שמרבית הזוגות שהופיעו שם היו זוגות מעורבים, שבהן אחד מבני הזוג אינו יהודי, או שיהדותו מוטלת בספק. עובדה זו ריפתה את ידי, ונפלתי ברוחי. . . אני נסעתי ובאתי כל הדרך מארץ ישראל כדי לשהות במחיצת הרבי

בפורים ולשמוע את קריאת המגילה. ובמקום זאת, הנה אני מוצא את עצמי במקום שכזה, מרוחק כל כך מהרבי.

למחרת בבוקר טסתי חזרה לניו יורק, נחתי בשעות אחר הצהריים, ונסעתי ישירות לביתו של אחי שהתגורר בשכונת וויליאמסבורג בברוקלין. טרם הספקתי לשמוע את קריאת המגילה של יום הפורים, ולכן ארגנו עבורי קריאת מגילה, טעמתי משהו ומיהרתי חזרה לשכונת קראון הייטס, להשתתף בהתוועדות של הרבי ב-770.

באותן שנים הסדר היה שבפורים היה הרבי עולה עם קומץ חסידים לדירת הרבי הריי"צ בקומה השנייה של 770 לבקר את חמותו, היו מחליפים כמה מילים, אומרים לחיים וטועמים מעט עוגה, ואחר כך היו יורדים לאולם למטה להתוועדות.

ההתוועדות החלה, והיא נמשכה כמה שעות. לפתע, באמצע אחת השיחות החל הרבי לומר את הדברים הבאים:

"ישנו יהודי שנסע למרחק אלפיים מייל מכאן, אל ציבור שלגביהם יש ספק אם הם שייכים בכלל לקריאת המגילה, והוא נסע לקרוא להם מגילה. והוא התמרמר בליבו: לשם מה היה עליו להתרחק מרחק כה גדול, הלא יכול היה להיות כאן. . .", וכך הלך הרבי ותיאר בצורה מדויקת את המחשבות ואת התחושות שלי.

אחר כך המשיך הרבי ואמר: "אפשר להיות במרחק אלפיים מייל ממני בגוף, ולהיות בד' אמות שלי. ואפשר לשבת בד' אמות שלי, ולהיות במרחק של אלפיים מייל. . .". ואז הרבי פנה אלי והורה לי לומר לחיים, וסימן בידיו שזה יהיה על כוס גדולה. נדהמתי איך שהרבי ממש קרא את מחשבותיי במדויק.

הרב שמואל חפר הוא מנהל סמינר "בית רבקה" למורות בכפר חב"ד. הוא רואיין בביתו בחודש ניסן תשס"ט (2009).

לזכות הורינו היקרים הרב יעקב ומרת בתיה שיחיו מינסקי הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תש"ט (1949) — הרבי הריי"צ קיבל אזרחות של ארה"ב. את המאורע תיאם וארגן חתנו, הרבי. חוק מיוחד נחקק כדי לאפשר את הגעתו של שופט פדרלי ומשלחתו ל-770, במקום שיידרש מהרבי לנסוע אל בית המשפט לצורך ההליך. המאורע כולו תועד בהסרטה צבעונית, דבר נדיר באותם ימים. ט"ז באדר

ההקדשות שלכם

מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים

ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל

כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

פריקט של



JEWISH EDUCATIONAL MEDIA

sipursheli@jemedi.org | myencounterblog.com | 03-9608018

784 Eastern Parkway | Suite 403 | Brooklyn, NY 11213

© כל הזכויות שמורות 2015